

ကိုရွှေတောသား

ငြောစမှတ်တွင်မယ့် တောရပ်ခွင်

(ကျေးလက်ပျော် ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုစုံစုံ)

Illustrated by ko Nyan

ဂွေးတောရဲ့ ဥသျှောင်

သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။

သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ကြီး ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည့် နောက် ဆီမီးတွေမြိုင်မည့် တန်ဆောင်မုန်း တန်ဆောင်တိုင်ဆိုတာကြီးက တရွေ့ရွေ့နှင့် လာနေပြီပင်။

သည့် အတွက် ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်နေကြလေသည်။ ယာထွက်သီးနှံ တွေကလည်း ဟိုးခါတိုင်းနှစ်တွေနှင့် မတူ။ အတော်ကလေးကို ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရလိုက် ကြသည် ကလည်း တကယ့်ကိုဈေးကောင်း။

ပြီးတော့... စပါးပင်တွေဆိုသည် မှာ လည်း လယ်တစ်ပြင်လုံး စိမ်းသွေးတွေညို့နေခဲ့သည်။ အနှံကလေးတွေက မြရွက်လွှာကြားမှ ခေါင်းပြုလျက် လောကကြီးကို သွေးတိုးစမ်းနေသည့် အလား။ မကြာခင်ကာလမှာ ကောက်နှံတွေထဲ နို့နှစ်ခဲလျက် ဖုံးတုံးလုံးတုံး ဖြစ်လာပေဦးမည်ပဲ။ နောက်... ကွမ်းခြံတွေကလည်း အပြိုင်းအရိုင်း။

သည့် လိုမျိုး ယာထွက်သီးနှံများမှ လည်းကောင်း၊ လယ်မှ လည်းကောင်း၊ ခြံမှ လည်းကောင်း၊ အဘက်ဘက်မှ ဝင်ငွေတွေရနေသည့် အခြေ၊ ရဦးမည့် အခြေကြောင့် ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံး ပျော်ရွှင် မှုအ

ပေါင်းဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

"သည် နှစ်တန်ဆောင်တိုင်ကျရင်တော့ ဘုံကထိန်လှည့်တာလောက်၊ ဆီမီးတွေထွန်းတာ လောက်၊ ကျီးမနီးပွဲလုပ်တာလောက်နဲ့ တော့ မတင်းတိမ်ဘူးကွာ၊ တစ်ရွာလုံးငွေရွှင်နေကြတဲ့ ဥစ္စာ၊ ငွေရွှင်သလို ရွာသူရွာသားတွေလည်း ရွှင်ကြရလေအောင် ကိုယ့်အရပ်နဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်အဖြစ် ဇာတ်စင် ဆောက်ပြီး ယိမ်းကကြမယ်၊ ပြဇာတ်ကကြမယ်၊ ကိုင်း... မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းတယ် ဖိုးအေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါပေတယ်လို့ ပြဇာတ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတို့ က ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အစစအရာရာ မင်းပဲ ဦးဆောင်ပြီးစီစဉ်ရမှာ "

ငွေ့တောရွာအရှေ့ပိုင်းရှိ ရိပ်သာအဆောက်အအုံဝယ် ကာလသားခေါင်း ဖိုးအေးဦးဆောင် လျက် ကာလသားအပေါင်းသည် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကြီးကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင် ရန်အတွက် အချေအတင် ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

"သည့် အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ညိုကြီးရာ... တို့ ရွာမှာ ‘သူ မပါဘယ်ဟာမှ မပြီး’ ဆိုတဲ့ ဆြာလှ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ၊ ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငွေ့တောရွာ တစ်ရွာလုံးမှာ သူ့လို့ မျိုး စွယ်စုံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်သူရှိလို့ လဲ"

ဖိုးအေး ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောလောက်စရာ။

ဆြာလှကား... ငွေ့တောရွာ၏ ကျက်သရေဆောင် တကယ့်ကိုစွယ်စုံရလေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါတည်း။

သို့ရာတွင် သူ့အထာကို သိထား၊ နားမလည်ထားပါက ပေါင်းရသင်း

ရတော့ အတော်ကလေး ကို ခက်လိမ့်မည်ထင်သည်။

သူ၏ အမည်နာမ အပြည့်အစုံကား... ‘ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိ၊ အာယုဗေဒ ဩ
လှ’ ဖြစ်လေသတည်း။ အသက်အားဖြင့် (၇၀)သို့ ချဉ်းပေပြီ။

ဗေဒလက္ခဏာ မေးမလား၊ ကြည့်ခိုင်းမလား။

မဟာဘုတ်ကိုအခြေခံ၍ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် ဟောချနိုင်
၏။ လက်ဖဝါးပြင်မှ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများကို ကြည့်လျက်
ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်တွေကို ကရားရေလွှတ်ချနိုင်၏။ ပယောဂဆိုလည်း
လာခဲ့၊ ဩလှနှင့် တွေ့လို့ ကတော့ ဆေးကြိမ်လုံးတစ်ချက် ဝင့်လိုက်သ
ည် နှင့် ဖဝါး နှင့် တင်ပါး တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ထွက်ပြေးသွားလိမ့်
မည်။ အဖျားအနာဝေဒနာတို့ အတွက် လည်း ဘာမျှပူနေစရာမလို၊ ကို
ယ်တိုင်ထုထောင်းဖော်စပ်ထားသော မြန်မာ့ဆေးဝါးများ ဖြင့် တိုက်
ကျွေးကုသပေးလိုက်မည်သာ ဖြစ်၏။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလာပင့်ပင့်၊ စိမ်း
စိမ်းကျက်ကျက် ရွေးမနေ တော့ဘဲ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာအော
င် လိုက်လံကုသပေးမည့် ဗိဇ္ဇာဆရာတစ်ဆူလည်း ဖြစ် ပေ၏။

ဒါတင်ပဲလားဆိုပြန်တော့... မဟုတ်တုံသေး။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာတင်သာမက ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ နတ်
ဒေဝတာတွေကို ပင့်ပေးဖို့၊ ပူဇော်ပသပေးဖို့၊ ဦးရှင်ကြီးတင်ပေးဖို့၊ ဘု
ရားကိုးဆူ ပူဇော်ပေးဖို့ စတာတွေအတွက် မေတ္တာရပ်ခံလာ လျှင်လည်း
ငြင်းသည်၊ ပယ်သည် မရှိ။ ဦးရှင်ကြီးတင်ပေးဖို့ ရှိလျှင် တင်ရမည့် နေ့ရ
က်အချိန်၌ ကိုယ် ပိုင်လေးတိုင်စင် ကျောင်းဆောင်ကလေးကိုထမ်းကာ
တင်ပေးရမည့် အိမ်ရှိရာသို့ သွက်လက်ဖျတ် လတ်စွာ သွားရောက်လေ့ရှိ
စမြဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ဆောက်ဖို့၊ ရှင်ပြုမင်္ဂလာကျင်းပဖို့၊ အာဝါဟဝိဝါဟ
ကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်ဖို့ ကိစ္စတွေမှာ လည်း နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးချ

ယ်ပေးသူမှာ အနီ 'ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိ အာယုဗေဒဆြာလှ'ပင် ဖြစ်ချေ၏။

နောက်... ဇာတ်စာတွေ၊ လင်္ကာတွေကိုလည်း နှုတ်တိုက်ရထားသူဖြစ်ပြန်၏။ သည် လိုမျိုး စွယ်စုံရပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် လည်း ယခုလိုမျိုး ကိုယ့်အရပ်နှင့် ကိုယ့်ဇာတ် ဆင်ယင် ကျင်းပမည်ဆိုလေသောအခါ ဆြာလှကိုပင် ဒက်ခနဲ သတိရလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

သည် လို ရပ်ရေးရွာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စအဝဝတို့ အတွက် အားစိုက်ခွန်စိုက်လိုက် ပေးရသည့် အတွက် အဖိုးသားနားအားဖြင့် မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးမှ ဟူသော စိတ်ဓာတ်အရင်းခံ ဆြာလှ ထံတွင် လုံးဝ မရှိ။ တန်ဖိုးအနည်းအများကိုလည်း သတ်မှတ်ထားသည် မဟုတ်လေရကား... ပေးချင် သလောက်ပေး၊ ကျေကျေနပ်နပ်ပင်။

အဲ... ငွေကြေးမတတ်နိုင်၍ ငွေးတောရွာအနောက်ပိုင်း လမုပင်တောအုပ်ရှိ ကိုကရင်အရက်ဖို မှ ဦးရေတစ်ပုလင်းလောက် ပေးလိုက်လျှင်လည်း အဆင်ပြေသည် ။ ဆြာလှသည် အသက်အရွယ်ရလာသည့် တိုင် ညနေဘက် အပုပ်ချိန်ရောက်လေမလားဆိုမှ ဖြင့် တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် ချလိုက် ရမှ သာ နေသာထိုင်သာရှိချေမည်။

"ဟုတ်ပါပြီ... ဆြာလှကို ပြဇာတ်အတွက် တာဝန်ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ။ ဆြာလှကို မင်း သွားပြောရင် လက်ခံပါ့မလား ဖိုးအေး"

"အာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ငါသွားပြောလို့ က အဘိုးကြီးအနေနဲ့ ရှောရှောရှူရှူ လက်ခံလိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

ညိုကြီး စောဒကတက်သည် က မှန်ပေစွ။

ဆြာလှကား... လူ့ခွစာပီပီ ဖိုးအေးအပေါ်တွင် မျက်စိစပါးမွေးစူးနေသည် မှာ သေချာသည် ။ ဘာကြောင့် ဆို... ဆြာလှ၏ တစ်ဦးတည်း

သော သမီးချောကလေး ဖြူမနှင့် တိတ်တခိုး ချစ်ကျွမ်းဝင် နေမိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား၊ သည် လိုမျိုးအသံတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားနေရသော ဩလုအနေဖြင့် မျက်စိစပါးမွေးစူးရလေသူ ဖိုးအေးအပေါ်တွင် အဘယ်မှာ လာ၍ ကြည်ဖြူနိုင်ပါချိမ့်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... တို့ များ ဂွေးတောရွာရဲ့ တန်ဆောင်တိုင်ဟာ အစည်ကားကြီးစည်ကား စေရမယ်၊ ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ တအံ့တဩနဲ့ လာရောက်အားပေးကြည့်ရှုရမယ်၊ အရပ်ပြဇာတ်ကို တင် ဖြစ်အောင်တင်ရမယ်။

သည် တော့ ဩလုနဲ့ အဆင်ပြေရလေအောင် ညှိကြီးရေ... မင်းပဲ ဦးဆောင်ပြီး ကာလသား အချို့နဲ့ ဩလုဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလို့ အကူအညီတောင်းပေးပါ၊ ဇာတ်စင်အတွက် တော့ ငါ့တာဝန်သာထား ဟုတ်ပလား"

"ကောင်းပါပြီ... ဖိုးအေးရာ"

ဖိုးအေးက ကာလသားခေါင်းပီပီ လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို ခွဲဝေပေးလိုက်သည် ။ ကာလသားအားလုံးကလည်း ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ စည်ကားသာယာဖို့ အရေးအတွက် လုံးပန်းကြရန် အားခဲနေကြတော့သည် ။

သည့် နောက်မှာ တော့... သူတို့ အားလုံး လူစုခွဲလိုက်ကြချေသည် ။

နွေ... ထနောင်း၊ ဆောင်း... မန်ကျည်းတဲ့ ။

လူကြီးသူမများ ၏ ရှေးဆိုရိုးစကား။

အေးမြသည့် အရိပ်အာဝါသနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နွေရာသီ၌ ထနောင်းရိပ်သည် အေးမြခြင်းအတိ။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင်တော့ မန်ကျည်းရိပ်။

ငါးမည်ကြာခိုင် ကြိုငြင်လှိုင်းသင်းသည့် သီတင်းကျွတ်ကို ဖြတ်ကျော်အပြီး ခဲတို့ ဝတ်မှုန်အစီ အရီဆင့်သော လတန်ဆောင်ကို အချဉ်းဝယ် ဟေမန္တမြောက်ပြန်လေသည် ညင်းတသုန်သုန်ဖြင့် နှင်း မှုန်တို့ ကို ကမ်းဆင့်လာခဲ့ပါပကော။

ဟေမန္တ၏ နေ့လယ်ခင်း ဆိုသော်ငြား... ခြံဝင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်၏ အရိပ်ကြောင့် အေးမြ၍ နေလေသည် ။ မန်ကျည်းပင်၏ ခြေရင်းဝယ် ပင်စည်ကိုဝိုင်းပတ်လျက် သစ်သားကွပ်ပျစ် ကလေးကို ဆောက်လုပ်၍ ထားသည် ။ ၎င်းကွပ်ပျစ်၌ ဩလှသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ကွမ်းသီးခြမ်း တို့ ကို တထပ်ထပ်ဖြင့် ညှပ်နေလေသည် ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မန်ကျည်းပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ လေးပင်သုံးခန်းအိမ်ကြီးအတွင်းမှ အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် မျှစ်စို့မျှစ်ပေါက်ကြီးပမာ နုထွားစိုပြည်လှစွာသော လုံမေပျိုကလေးတစ်ဦးသည် ရေနွေးဗန်းဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေသည် ။ ထိုမိန်းမပျိုကလေးကား ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံး၌ လှထွတ် မှန်ကင်းသည့် ဩလှ၏ ရင်သွေးရင်နှစ် ချစ်သမီးကလေးပါတည်း။

"အဘ... ရေနွေးကြမ်းရပြီ"

"အေး... အေး... ထားခဲ့... ထားခဲ့"

"ဒါထက်... အဘထမင်းဆာရင် ပြောနော်၊ အားလုံးချက်ပြီးပြုတ်ပြီး နေပြီ၊ အဆင်သင့်ပဲ"

"ဆာတော့မဆာသေးပါဘူးကွယ်... ဒါနဲ့ ဘာတွေများ ချက်ထားသတုန်း"

"အင်း... ဘာတွေလဲဆိုတော့ ငါးဖယ်ခြစ်ကို ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်တွေနဲ့ ခပ်ပျစ်ပျစ်ကလေး ချက်ပြီး နံနံပင်အုပ်ထားတယ်၊ တို့ စရာက စိုင့်သီးကလေးတွေရတာနဲ့ ခွဲပြီးရေစိမ်ထားလေရဲ့ ၊ အရည် သောက်ကတော့ ပဒတ်စာနဲ့ ဘူးသီးကို ဟင်းချိုချက်ထားတယ်လေ"

"ထမင်းတော့ မြိန်ဦးတော့မှာ ပဲကွယ်၊ နောက်နာရီဝက်လောက်နေတော့မှ စားတော့မယ်"

"ကိုင်း... ဒါဆို သမီး အဝတ်ကလေးတွေ သွားလျှော်လိုက်ဦးမယ်"

"အေး... အေး..."

အပါးမှ ဖြူမ ထွက်သွားတော့ ဆြာလှလည်း ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချလိုက်လေသည် ။

ဪ... ရင်အသည်းနစ်အောင် ချစ်ရပါလေသော သမီးကလေး။

သည် မိတဆိုးသမီးကလေးအကြောင်း တွေးမိလေတိုင်း ဆြာလှအဖို့ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာ ခြင်းတို့ ကို ခံစားရလေသည် ။ ဝမ်းနည်းရခြင်းမှာ ဖြူမ ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်ဖြစ်သည့် ဒေါ်အေးမ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သမီးလေး ဖြူမခမျာ သည် လိုမျိုး အပျိုကြီးမားမား ဖြစ်လာ သည် အထိ မိခင်၏ အုပ်စီးမှုမခံရဘဲ ဖခင်ကြီး၏ မေတ္တာရိပ်ဖြင့်သာ ကြီးမားခဲ့ရ၏။ ဆြာလှ၏ ညီမ ဒေါ်ခင်ထွားကလည်း မိန်းမချင်း အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရမှုကလည်း ကျေးဇူးတင်စရာပင်။

ခုဆို ဒေါ်ခင်ထွားတို့ မိသားစု မရှိတော့။

မြို့ပြရန်ကုန်သို့တက်ကာ

အထိုက်အလျောက်

ကြီးပွားချမ်းသာနေကြပေပြီ။ ဆွာလှကတော့ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးမခေါင်းချခဲ့ရာ ငွေတောရွာကလေးကိုဖြင့် သူ့တစ်သက် ဘယ်သောအခါမျှ မခွာ လိုတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူပီပီ သည် ငွေတောရွာမှာ ပဲ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေတော့သည် ။ သည် ကာလ မှာ ပင် သမီးကလေးဖြူမက ဖခင်အပေါ် ရိုသေစွာလုပ်ကျွေးခဲ့သည် ။ အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှကို နိုင်နင်း အောင်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည် ။ အနေအထိုင် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သည် ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း တစ်ဖက်က မိဘ မဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းရသလို ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိမှုအပေါ် ဝမ်းသာရပြန်ပါချေ ၏။

သည် သို့ တောင်တောင်အီအီစဉ်းစားရင်း ကွမ်းသီးညှပ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားသည် ။ အဲ... တောင်ပိုင်းက လေဖြတ်ဝေဒနာရှင် ဒေါ်လှတင်လိမ်းကျုံဖို့ ရာ ဆေးဖော်ရဦးမည်။ ကိစ္စမရှိ။ ထမင်း စားသောက်ပြီးပါမှ ပဲ အေးအေးလူလူဖော်တော့မည်။ ထိုခဏ အဝတ်တွေလှန်းပြီးလေသောဖြူမ ရောက်လာပြန်သည် ။

"အဘရေ... သမီး ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်နော်"

"အေး... အေး... ပြင်လိုက်တော့ကွယ်၊ သမီး စောစောကချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေအကြောင်း ကြားရတာနဲ့ တင် ဆာသလိုလိုရှိနေတာ၊ အင်း... ထမင်းမစားခင်လေး နည်းနည်းလောက်တော့... အဟဲဟဲ..."

ဆွာလှအဖို့ ထမင်းမစားမီ ယမကာဦးရေကလေးကို နည်းနည်းလောက်ပက်လိုက်ရမှ စား ကောင်းသောက်ကောင်း၊ အဝင်ကောင်းကာ သွေးသားလည်ပတ်မှုတွေ မှန်ကန်သည် ဟု ယူဆသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ထမင်းမစားမီကလေး သူ အာသီသရှိရာကို ပြောချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုရောအခါ ဖြူမ၏ မျက်နှာကလေးသည် ခပ်တင်းတင်းကလေးဖြစ်သွားပြီး ပါးလျသောနှုတ်ခမ်းအစုံမှာ လည်း ခပ်စူစူဖြစ်သွားခဲ့လေသည်

"အဘနော်... ဖြူမ မပြောချင်လို့ ကြည့်နေရတာ၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုလည်း ထောက်ပါ ဦး၊ ညနေပိုင်း ထမင်းမစားခင် နည်းနည်းလောက်သောက်ရင် တော်ရောပေါ့၊ ခုဆို... မနက်ပိုင်း ထမင်းမစားခင်က လေးတောင်မှ သွေးတောင်းတယ်ဆိုရင် မဟုတ်တော့ဘူး"

"တစ်ခါတလေပါ သမီးရယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ညနေဘက်လို အများကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"တစ်ခါတလေဆိုတာ ကြာသွားရင် အမြဲတစေဖြစ်သွားတတ်တယ် အဘရဲ့ ၊ ခုဆို အရှေ့ပိုင်း ကာလသားတွေက ကထိန်ပွဲကျရင် ဒိုးပတ်ပိုင်းမှာ ရွာထဲကလူတွေ အကြောင်းကို သီချင်းဖျက်ဆိုကြ မလို့ တဲ့ ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင်မမှန်ရင် အဘအကြောင်းက သီချင်းထဲပါသွားနိုင်တယ် နော်"

"ဒါတော့ စိတ်သာချသမီး၊ အဘရဲ့ အနေအထိုင်ပီရိမူက စံချိန်တင်သွားပါလိမ့်မယ်၊ အဘ ဟာ ဟောဒီဝွေးတောရွာမှာ 'ဆြာလှ... ဆြာလှ' ဆိုပြီး တကယ့်ကို ပဏာရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ၊ ဘယ်သူကများ အဘကို လှောင်ရဲထွေရဲမှာ တဲ့ လဲ။

အဲ... သမီးကသာ အဘကိုပြောနေ၊ အဘလည်း သမီးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မကြားရစေနဲ့ ဟုတ်ပလား"

သည် စကားကြားရတော့ ဖြူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည် ။ အဘတစ်ယောက် သူမနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာအကြောင်းအရာတွေများ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုမျိုး ကြားခဲ့ရပါလိမ့်။

သူမနှင့် ဝွေးတောရွာကာလသားခေါင်းဖိုးအေးတို့ တိတ်တခိုးမေ

တ္တာမျှမိခဲ့ကြသည် ကို ရိပ်စား သွားမိခဲ့ပြီလား။

ဒါမျိုးဆိုတာက... ကစော်သမားတွေ စုဝေးတတ်သည့် ထန်းတော တို့ ၊ ခွက်ပုန်းဆိုင်တို့ မှာ အများ ဆုံးကြားရလေ့ရှိတတ်တာမျိုးပင်။ ဆြာ လှအနေဖြင့် သည် နေရာ သည် ပတ်ဝန်းကျင်များ သို့ သွားရောက်လေ့ရှိ သည် မို့လည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ တစ်စွန်းတစ်စကြားလာရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် ကောင်းသည် ။

သို့ပါသော်ငြား... "ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ " ဆိုသော စကားလည်း အ ရှိသားကလား။ သည့် အတွက်တော့ ဖြူမတို့ ဣန္ဒြေလုံးဝမပျက်စေရ။

"ဖြူမ အနေအထိုင် ဘာများ မဟုတ်လို့ လဲ အဘရယ်၊ အမ ဆုံးသွားပြီးကတည်းက အဘကိုပဲ အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမလိုတစ်မျိုး လေးစားရှိသေပြီး သည် အသက်အရွယ်ကို နေလာခဲ့တယ်မဟုတ် လား။ အဘ မျက်နှာပျက်ရလောက်အောင် ဖြူမ ဘာတစ်ခုလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ "

သည် လိုမျိုး ပြိုတော့မည့် မိုးသားအလား ကောင်းကင်မျက်နှာပြင်၌ အုံ့ဆိုင်းပြ လိုက်လေသော အခါ ဆြာလှအနေဖြင့် ထီးလုပ်၍ မိုးရန် ပဒု မ္မာရွှေကြာရိုး မရှိလေသည့် အတွက် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား ရတော့သည် ။

သူ သိပ်ချစ်ရသောသမီးလေးသည် သူ၏ ဆူပူမှုကြောင့် သောကတွေ ဆူလောင်မြိုက်ကာ မျက်ရည်ကျရသည့် အဖြစ်မျိုးကို မလိုချင်ခဲ့။ အဖေ တစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝဖြင့် နေလာခဲ့ရရှာသော သမီးလေးအား နေထိပန်းသွင် မညှိုးနွမ်းစေချင်ငဲ့။ မိုးဆမ်းပန်းလိုသာ လန်းဆန်းနေစေ ချင်တော့ သည် ။

"သမီးလေးရယ်...

အဘရဲ့ သမီးလေးဟာ လူ့ဇန္ဒာသမ္မတအဖြစ်နဲ့ ဗိုင်းကောင်းကျောက်
ဖိ နေတတ်ထိုင်တတ် တယ်ဆိုတာ အဘမသိဘဲ နေပါ့မလား။ သမီးရဲ့
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အဘ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်ဘက်က ဘာတ
စ်ခု အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် နေတတ်ထိုင်တတ်ရင်တော့ အကောင်း
ဆုံးပေါ့ ကွယ်။

ပြောမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟောဒီ ရွေးတောတစ်ရွာလုံးမှာ
ငါ့သမီးဖြူမလောက် ချော တာလှတာမရှိဘူး၊ မိစုံဖစုံမဟုတ်လို့ သာ ရွာ
ခလေ့ထုံးစံအရ ငါ့သမီးလေးဟာ ကွမ်းတောင်ကိုင်မဖြစ် ရတာ၊ တက
ယ်လို့ များ ဟောဒီ ရွေးတောရွာမှာ မယ်ပြိုင်ပွဲသာပြုလုပ်ကြည့်... ငါ့သ
မီးတစ်ယောက်ပဲ ‘ရွေးတောမယ်’ ဘွဲ့ရမှာ ၊ သိလား။"

"အို... အဘကလည်း ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"

"ထားပါကွယ်... ထားပါ၊ အဲသည် လောက်လှတဲ့ ငါ့သမီးကို ရွေး
တောရွာက ဘာမှ အဖြစ်မရှိ တဲ့ ပေါက်ပန်းဈေးတွေနဲ့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊
ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းတို့ ရဲ့ ဆီ ဆိုတာ သိင်္ဂီရွှေခွက်နဲ့ ထည့်မှ သာ တ
င့်တယ်တာ။

အထူးသဖြင့် ရွေးတောရွာကာလသားတွေထဲမှာ ဟိုနေရာလည်း စပ်
စပ်၊ သည် နေရာလည်း စပ်စပ်၊ စပ်စပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးအေးလိုကောင်မျိုး
ကို လုံးဝကြည့်လို့ မရတာ အမှန်ပဲ"

သည် လိုမျိုး ချစ်သူအပေါ် တစ်ဖက်သတ်အမြင်ဖြင့် ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်စ
ကား ပြောသံကြားလေ တော့ ရင်ထဲ တစစ်စစ်နာကျင်ရပါသည် ကော။

"အဘရယ်... ကိုဖိုးအေးက အဘ ထင်သလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကာ
လသားခေါင်းဆောင်ဆို တော့လည်း သူပဲ အစစအရာရာဦးဆောင်ပြီး

နေရာတကာပါနေရတာပါ"

"ကွယ်... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဘကတော့ ငါ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာဆိုဘာမှ မကြား ချင်တာအမှန်ပဲ၊ ကိုင်း... အဘလည်း ထမင်းစားတော့မယ်ကွယ်"

ဖြူမအဖို့ သူမ မေတ္တာကြည်ဖြူခဲ့လေပြီဖြစ်သည့် ကိုဖိုးအေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘ၏ တစ်ယူ သန်သဘောထားကို ကြားသိရလေသောအခါ မျက်နှာရောင်စဉ်တို့ သည် ဟိုတောင်ဆီရယ်က ညိုတို တိုရယ်၊ ညိုတိုတိုသဖွယ် ဖြစ်သွားရှာလေသတည်း။

မနှစ်တုန်းက သင်္ကြန်မှာ

ဂွေးတောရွာ၏ အဝင်လမ်း။

သည် အဝင်လမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ တော့ ထီးထီးမားမားကြီးစွင့်ကားလျက်ရှိ သော ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေသည် ။ နွေဦးပေါက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သည် ပိတောက်ပင်ကြီး၌ မြ အဖူးတွေ သစ်သစ်ဝေနေတော့သည် သာ။

သည် ပိတောက်ဖူးတို့ သည် တောင်လေနှင့် မိတ်ဖွဲ့ရင်း တန်ခူးမည်မှတ်၊ ဖက်ဆွတ်ရေတိုး သင်္ကြန်မိုးကို အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့် နေခဲ့ကြသည် ။ သည် သင်္ကြန်မိုးကိုသာ အားပါးတရပြည့်ပြည့် ဝဝ သောက်ချိုးလိုက်ရလျှင်ဖြင့် မြဝတ်လွှာစကို ဆွတ်ခွာချရင်း တစ်ပင်လုံးဝါဝါရည်ရွှင်ဖြစ်နေတော့ မှာ သေချာလေသည် ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံးသည် ဂွေးပင်တွေ ပေါများ သလောက် ပိတောက် ပင်ကတော့ ရှားလှသည် ။ မည်သူမည်ဝါ စိုက်ပျိုးသွားမှန်းမသိရသည့် အဆိုပါပိတောက်ပင်ကြီးသည် တန်ခူးလရောက်ပြီဆိုမှ ဖြင့် ပန်းချစ်သူ ဂွေးတောရွာသူရွာသား အပေါင်း၏ စောင့်မျှော်ခြင်းကို ခံယူရ ရှာသည် ။ သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးကို လစ်မစ်ပြည့်ဝစွာ သောက်သုံးပြီးပြီဆိုလျှင်ဖြင့် နောက်နေ့နံနက် အရုဏ်အတက်၌ ည

င်းလေနှင့် အတူ ပိတောက်ရနံ့တွေကို ငွေတောရွာတစ်ရွာလုံးသို့ စီးလည်မျှော သမ်းပစ်မှာ သေချာသည်။ ။ လင်းချင်းသော အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာလျှင် ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ သည် ပိတောက်ပင်ရှိရာ အရောက်လာကြလျက် အကိုင်းတွေကို ချိုင့်ကြမည်။ အခက်တွေကို ချိုးကြမည်။ ဘုရားလှူကြမည်။ ပန်ကြမည်။ လက်ဆောင်ပေးကြပါမည်။ တစ်ပင်လုံးပွင့်ဝေပေးလိုက်သော ပိတောက်ပင်ကြီးခမျာမှာ တော့ ပွင့်ဝေပေးလိုက်သည့် နောက်ပိုင်း အကိုင်းအခက်တွေ ပိုင်းပြတ်နေ လျက် သူ့ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားကြပါကလားဟူသည့် ပီတိကိုသာ ခံစားရရှာလေသည်။ ။

သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးကလည်း မရွာပါသေး။

သည် တော့လည်း မြရွက်လွှာကြားမှ အလှငှက်ကာထားသည့် စိမ်းမြမြပိတောက်ဖူးတံတို့ သည် ဝတ်လွှာစကို ဆွတ်ခွာချ၍ မရပါသေး။ ။ သည် လိုမျိုးအနေအထားမှာ ပင် ဘယ်အရပ်ဒေသဆီမှ စတေးလ်ရှောင်လာခဲ့သည် မသိတတ်နိုင်သော ငှက်မည်းမည်းလေးတစ်ကောင်သည် ပိတောက်ပင်ခွ ကြားသို့ ဧည့်စာရင်းမတိုင်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ချေသည်။ ။

သည် ငှက်မည်းမည်းကလေးကို အင်မတန်မှ အမည်သညာပေးချင်တတ်ကြသည့် မနုဿ လူသားတွေက ‘ဥဩ’ ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုကြကုန်သည်။ ။ သည် ငှက်ကလေးသည် ဘာအစားအသောက် တွေ စားသောက်ခဲ့လေသည် မသိ။ လည်ချောင်းတွေယားယံလာသောအခါ ချောင်းဆိုး လိုက်လေ သည်။ ။ သူ့ချောင်းဆိုးသံက ‘ဥဩ... ဥဩ’ ဖြစ်နေသည့် အတွက် ‘ဥဩ’ ဟူ၍ အမည်ပေးခြင်းခံ လိုက်ရလေသလား။

ဒါကိုဖြင့် ငှက်မည်းအဖော်ကွဲကလေးက သိရှာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ လည်ချောင်းယားယံသဖြင့် ဖွင့်ဖောက်မြည်ကြွေးသံကိုပင် အလွ

မီးဓာတ်ခံရှိသည့် လူတွေ က ‘နွေတေးရှင် အလွမ်းငှက်ငယ်လေး’ ဟု သမုတ်ကြကုန်၏။ သူ့အသံကြားရလျှင်ဖြင့် တောင် တောင်အီအီတွေးတောကာ မျက်ရည်စို့ကြသူတွေလည်း မရှား။ အံမယ်... သူ့သဒ္ဒါအသံကိုပင် ‘ဖော် ဝေး... ဖော်ဝေး’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘ကိုယ်ရော... ကိုယ်ရော’ ဟူ၍ လည်းကောင်း အသံဖလှယ် သူတွေ ရှိနေကြပြန်ပါသေး။

ဖော်ကွဲငှက်မည်းကလေးကတော့ ‘ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကော’ တွေကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်ပက် ကျိဖြစ်လာရင်းမှ သူ့ကိုယ်သူပင် ဘာရယ်မသိတတ်နိုင်သောအသံကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်ပြန်သည် ။

"ဥဩ... ဥဩ... ဥဩ"

"ဖော်ဝေး... ဖော်ဝေး... ဖော်ဝေး"

"ကိုယ်ရော... ကိုယ်ရော... ကိုယ်ရော"

သည် ကတည်းက မကြာခင်နှစ်ဟောင်းကုန်၍ နှစ်သစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိတော့မည့် အကြောင်း ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံး သိနားလည်နေပါတော့သတည်း။

ရွာဦးကျောင်းဓမ္မာရုံမှာ တော့ ကာလသားအပေါင်းစုဝေးမိကြလေပြီ ။ သူတို့ သည် ဂွေးတောရွာ ၏ မြန်မာ့ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲကို ရိုးရာဓလေ့နှင့် အညီ ပျော်ရွှင်စွာဆင်နွှဲကြရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြဖို့ စုဝေးကြခြင်းဖြစ်လေသည် ။

"သည် နှစ်လည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေတုန်းကလိုပဲ သင်္ကြန်ပွဲဆင်နွှဲကြမှာ ပါ။ ရေကစားမဏ္ဍပ်တွေ ဆောက်မယ်၊ စည်ပိုင်းတွေငှားပြီး ရေတွေဖြည့် လို့ ကစားစေမယ်၊ ဖိုးအောင်မြကြီးရဲ့ ဓာတ်စက်ငှားပြီး ပျော်ရွှင်မြိုင်ဆို င်ရအောင် သီချင်းတွေဖွင့်ပေးမယ်"

"ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... မုန့်လုံးရေပေါ်လုံးကြမဲ့ စတုဒီ သာမဏ္ဍပ်မှာ လည်း ဓာတ် စက်တစ်လုံးလောက်..."

"စိတ်ချ... စိတ်ချ... သီချင်းကောင်းတွေနဲ့ ဖွင့်ထားပေးမယ်၊ လူငယ် ကာလသားတွေက ရေ ထမ်းပုံးကိုယ်စီနဲ့ ကန်ထဲကရေတွေခပ်ပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုဆရာသမားတွေကို ရေလှူကြမယ်၊ ဘုန်း တော်ကြီး ကျောင်းက ရာဝင်အိုးတွေကိုလည်း ရေဖြည့်ပေးကြမယ်၊ ကာလသမီး တွေကလည်း ပဲ သက် ကြီးရွယ်အိုတွေကို ခေါင်းလျှော်ပေးကြမယ်၊ ရေချိုးပေးကြမယ်၊ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်ပေးကြ မယ်"

"နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကျရင် ငါးလွှတ်ပွဲကြီးလည်း လုပ်ကြဦးမယ်၊ အဲ... ထူးခြားတာက ဘကြီးသာနိုးက ခိုင်းလို့ မသင့်တော်တဲ့ သူရဲ့ နွားပြာကြီးတစ်ရှဉ်းကို သားသတ်ဖို့ မရောင်းတော့ဘဲ ဘေးမဲ့လွှတ်မယ် တဲ့ "

"သာဓုပါဗျာ... သာဓုပါ... သာဓုပါ"

"ပြီးတော့... အကြိုနေ့ညကစပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ညအထိ လူငယ်ကာလသားအဖွဲ့က ဘုရားပင့်ပြီး ရွာထဲကိုလှည့်ကြမယ်၊ အလှူခံကြမယ်၊ အားလုံး ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ် မပျက်ကွက်ကြ စတမ်းနော်"

"စိတ်သာချ... ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ကို မပျက်ကွက်စေရဘူး"

သည့် နောက်မှာ တော့ အကြိုနေ့မရောက်ခင်တစ်ရက်မှာ ဝါးများ ၊

အုန်းလက်များကိုခုတ်ပိုင်း ၍ ရေကစားမဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မုန့်လုံး
ရေပေါ်လုံးကြမည့် စတုဒီသာမဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း၊
ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ရေတိုင်ကီများ ငှားရမ်းကာ ရေကစားမဏ္ဍပ်၌
အစီအရင်ထားရှိရင်း ကန်မှ ရေများ ခပ်ကာ အပြည့်ဖြည့်ခဲ့ကြသည်။ ။
ထို့အတူ ကာလသမီးများကလည်း ရေစိမ်ထားသော ကောက် ညှင်းဆန်
အား အရီးမြှု၏ မုန့်ကြိတ်ဆုံရှိရာသွားရောက်ကာ မုန့်ကြိတ်ကြသည်။ ။
ထန်းလျက်ခဲကို မုန့် လုံးရေပေါ်တွင် ထည့်သွင်းရန် အနေတော်လှီးကြ
သည်။ ။ ထင်းခွဲသူခွဲကြသည်။ ။ အားလုံးသည် ညီညီ ညာညာ
တက်တက်ကြွကြွ။

အကြိုနေ့မတိုင်ခင် အဆိုပါရက်၏ ညအခင်းရောက်လေတော့ မိုးရ
နံ့ပါသောလေက တဝှမ်းတဝှမ်း တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ။ နေ့နေလ
ယ်ခင်းတုန်းက ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်ခဲ့သဖြင့် ကျော ကော့အောင်ခံ
စားနေခဲ့ရသည့် အနေအထားမှ ခုလို မိုးရနံ့ကို သယ်ဆောင်လာသော
လေကြောင့် အနေ ရအထိုင်ရ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားရလေသ
ည်။ ။

"ဟာ... မိုးတွေရွာ လာပြီဟေ့..."

မိုးရနံ့လေပြည်က ကလူကျီစယ်နေဆဲမှာ ပင် မိုးပေါက်တွေက
တဖြောက်ဖြောက်သက်ဆင်း လာကြသည်။ ။ ထိုအခါဝယ် နေအိမ်အချို့မှ
လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေသည်။ ။ သိမ်းဆည်း ခြင်းမပြုရ
သေးသော ထင်းတိုထင်းစများအား အမိုးအကာအောက်သို့ ပို့သွင်းခြင်း
ရယ်ပါ။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် တဖြောက်ဖြောက်ရွာသော မိုးသည် အားတွေမာ
န်တွေဝင်လာကာ ကောင်းကင်ယံမှ တိမ်မျှင်တို့ ကိုဖောက်ခွဲလျက် ဝုန်းဒို
င်းကြွမျှ သွန်းချပါလေတော့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းရောက်လေသော် ညတုန်းက ရွာခဲ့သော တန်ခူးမည်မှတ် ဖက်ဆွတ် ရေတိုး သင်္ကြန်မိုးကြောင့် ဂွေးတောရွာတစ် ရွာလုံး ပိတောက်ရနံ့တွေ သင်းထုံပျံ့မွှေးသွားခဲ့၏။ သည့် အတွက် ပိ တောက်ပင်ရှိရာသို့သွားကြကာ ကာလသားတွေက ပိတောက်ခက်တွေ ကို ချိုးပေး ချိုင်ပေး ကြ၏။ လုံမပျိုတို့ က ပင်ခြေအောက်မှ ပျော်ပျော်ပါး ပါးကောက်ကြ၏။

သူတို့ သည် ဦးဦးဖျားဖျားဆိုသလိုပင် ရွာဦးကျောင်းသို့ သွားကာ ရုပ် ပွားတော်၊ စေတီတော် တို့ တွင် ပိတောက်ပန်းများ ကပ်လှူလိုက်ကြသ ည် ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘုရားခန်းတွင် လည်း ညောင် ရေအိုးများကို ဆေးကြောသန့်စင်ကာ ပိတောက်ခက်များကို စိုက်ထိုးပူဇော်ခဲ့ကြ၏။ ဘု န်းတော်ကြီး ကား... သာဓုအကြိမ်ကြိမ် ခေါ်၍ မဆုံး။

ထိုစဉ်မှာ ပင်... ရေကစားမဏ္ဍပ်ဆီမှ လည်းကောင်း။ စတုဒီသာမ ဏ္ဍပ်ဆီမှ လည်းကောင်း ကုလားငအောင်နှင့် ကုလားကြည်ဝင်းတို့ ပိုင် ဆိုင်သော ဓာတ်စက်တို့ မှ သူ့ထက်ငါမြည်သော၊ မီသော၊ ကြည်သော သီချင်းသံတို့ ကို ဖွင့်လျက်ရှိလေရာ ဂွေးတောရွာတစ်ရွာလုံး နိုးကြားလ န်းဆန်းသွားပါ ချေ၏။

"အဘ... သမီး မုန့်လုံးရေပေါ်လုံးပေးရအောင် ထွေးတင်တို့ နဲ့ စတု ဒီသာမဏ္ဍပ်ရှိရာ သွားဦး မယ်နော်"

"အေး... အေး"

"ဪ... ဒါထက် ဒီနေ့ အဘ သီလယူမယ်မဟုတ်လား"

"အင်း... အဲ... အဲ"

"အဘရယ်... မကြာခင် နှစ်သစ်ကာလကိုရောက်တော့မယ်၊ သည် ရ

က်အပိုင်းအခြားကလေး မှာ သောက်တာစားတာ ခဏလောက်ရပ်စေချင်တယ်။ အဘ ဥပုသ်သီလစောင့်ရအောင်လို့ သမီးက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ချက်ထားတာ။ အဘလည်း ကုသိုလ်ရ၊ သမီးလည်း ကုသိုလ်ရအောင် သည် ရက်တွေမှာ ရွာဦးကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ်ယူပါလား ဟင်"

ဖြူမက အချက်အလက်ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ အကြောင်းအကျိုးအဖုံဖုံဖြင့် တင်ပြတောင်းဆို လာလေ တော့ ဆြာလှခမျာ ဘာမျှစောဒကမတက်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည် ။

"အင်းလေ... သမီး ပြောတာလည်း ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဘာလိုလိုနဲ့ အဘရဲ့ အသက်တောင် ခုနစ်ဆယ်သက်တမ်း ကပ် လာပြီ၊ ဟုတ်တယ် သမီး၊ သည် သင်္ကြန်ရက်တွေမှာ ငါ့သမီးလည်း စိတ် ချမ်းသာ၊ အဘလည်း ကုသိုလ်တွေရအောင် စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးခိုပါ့မယ် သမီး"

"ဟေး... ဒါမှ ဖြူချစ်တဲ့ အဘကွ"

ဖြူမခမျာ သူမ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားလေသည့် အတွက် ပီဘိကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ လက် ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားလေသည် ။ သည့် နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လျက် ဖခင်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာ ဆွမ်းချိုင့်ယူသွားနိုင်စေရန် စီမံလေတော့သည် ။ ပြီး လျှင် အဝတ်စီရိုကိုဖွင့်လျက် ဖခင်ကြီးဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားများကို ရွေးထုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ဝတ်စုံက အပေါ်ဖြူ၊ အောက်ဖြူ။

"ဟဲ့... ငါ့ကို ဖိုးသူတော် ဖြစ်အောင်လုပ်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်... အဖြူရောင်ဆိုတာ စိတ်ကိုသန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေပါတယ်။ အဘ ဖိုးသူတော်မဟုတ်မှန်း ခွဲခြားသိရလေအောင် ယောဂီတဘက်တစ်ထည်လည်း ပါပါတယ် အဘ

ရဲ့ ၊ ရေမိုးချိုးပြီး ဝတ်သွားနော်"

"အေးပါကွယ်... အေးပါ... အေးပါ၊ ဟော... ထွေးတင်တို့ တောင် ခြံ
ထဲဝင်လာကြပြီ၊ ကိုင်း... သွား... သွား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ အပြန်ကျရင် အဘစားဖို့ မုန့်လုံးရေပေါ်တွေ ထည့်
လာခဲ့မယ်"

"ဟဲ့... ထည့်မလာခဲ့နဲ့ ၊ ညနေကျရင် ဥပုသ်ကြီးနဲ့ ဟာ၊ ဘာစားလို့ ရ
မှာ လဲ"

"အယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဘတို့ ဥပုသ်သည် တွေအ
တွက် ဦးဦးဖျားဖျား ကျောင်းကိုပို့လိုက်မဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ ကိုင်း... သွားပြီ အဘ
ရေ"

"အေး... အေး"

ဖြူမတစ်ယောက် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ခြံထဲမှ ထွေးတင်တို့
နှင့် အတူ ထွက်သွားလေ တော့ ခြာလှခများ ချစ်မဝနိုင်သော အကြည့်ဖြ
င့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်နေလေသတည်း။
